

Υπουργείο Πολιτισμού: Έτος Μίκη Θεοδωράκη το 2025

/ [Παιδεία και Πολιτισμός](#)

Ανήμερα των 100 χρόνων (29 Ιουλίου) από τη γέννηση του Μίκη Θεοδωράκη, το Υπουργείο Πολιτισμού ανακηρύσσει το 2025, ως «Αφιερωματικό Έτος Μίκη Θεοδωράκη».

Ακολουθεί η δήλωση της υπουργού Πολιτισμού Λίνας Μενδώνη:

«Σήμερα, 29 Ιουλίου, ημέρα γενεθλίων του Μίκη Θεοδωράκη, το Υπουργείο Πολιτισμού ανακηρύσσει το 2025, ως «Αφιερωματικό Έτος Μίκη Θεοδωράκη», καθώς συμπληρώνονται 100 χρόνια από τη γέννησή του. Η πρωτοβουλία μας συνιστά τον απειροελάχιστο φόρο τιμής στην κληρονομιά του, αλλά και ευκαιρία να επανακτιμήσουμε τον βίο του, να επαναβιώσουμε, μέσω ενός πολύπλευρου προγράμματος δράσεων, το έργο του. Τα τραγούδια και οι μουσικές του Μίκη μας συντροφεύουν από τα μικρά μας χρόνια, γεννώντας, με φυσικότητα, τη συγκίνηση και την ανάταση, ανακαλώντας την Ιστορία μας, αυτή που έκλεισε στις μελωδίες

του, αλλά και αυτή που συνδιαμόρφωσε. Προσεγγίζοντας το έργο του προβάλλει απαιτητικό το χρέος της Πολιτείας να αναδειχθούν οι πολλές πλευρές του: Ο συνθέτης, ο αγωνιστής, ο πολιτικός, ο στοχαστής, ο πολίτης. Η ζωή και το έργο του αποτελούν अपαράγραπτη πολιτιστική κληρονομιά του Ελληνισμού, προβάλλοντας την οικουμενικότητά της. Η μουσική του Μίκη Θεοδωράκη εκφράζει, με τρόπο μοναδικό, μύχιους πόθους του λαού, από τις έγνοιες της καθημερινότητας έως την οριστική εδραίωση μιας ανοιχτής, συμπεριληπτικής, δημοκρατικής κοινωνίας.

Θα πω μονάχα ότι ο συνθέτης είναι ευλογημένος... Σαν τη θάλασσα, που όσο κι αν τη δέρνουν οι άνεμοι και κυματίζει, αφρίζει με χίλιους τρόπους, όμως όλα αυτά συμβαίνουν στην επιφάνειά της, γιατί λίγο πιο κάτω παραμένει ήρεμη, πανέμορφη, ευλογημένη. Το ίδιο και η ζωή μου, που τα έζησε όλα. Στον υπερθετικό. Τη χαρά και τον πόνο. Το κόκκινο και το μαύρο. Την αγάπη και το μίσος. Τον θρίαμβο και την απογοήτευση. Το φως και το σκοτάδι. Αυτή υπήρξε η ζωή μου. (...) Την έζησα γαλήνιος, βέβαιος και ευλογημένος'. Ας κρατήσουμε τα λόγια του».

Ο Μίκης Θεοδωράκης μορφή μοναδική, στη σύγχρονη ιστορία μας, ενσάρκωσε ένα απόλυτα προσωπικό, πρότυπο συγκερασμού, της μετεωρικής δημιουργίας με την ακατάβλητη και διαρκή πολιτική του δράση. Το ταλέντο του ξεδιπλώνεται, σε όλες τις περιόδους, παράλληλα με την αγωνιστική του δράση. Βιώνει τον διχασμό του Εμφυλίου εξοριζόμενος στην Ικαρία, έπειτα, στη Μακρόνησο, αποτελεί κορυφαίο στέλεχος της Αριστεράς, πρωτοστατώντας, μετά την επιβολή της απριλιανής δικτατορίας, στην ίδρυση του Πατριωτικού Αντιδικτατορικού Μετώπου. Συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και εκτοπίζεται. Με την αποφυλάκιση του, το 1970, δίνει συναυλίες σε όλο τον κόσμο, προσφέροντας πολύτιμες υπηρεσίες στην υπόθεση της ευαισθητοποίησης της παγκόσμιας κοινής γνώμης κατά των Συνταγματαρχών. Μεταπολιτευτικά, εκλέγεται και πάλι βουλευτής με το ΚΚΕ, αργότερα, με τη Νέα Δημοκρατία, διατελώντας υπουργός της κυβέρνησης του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, πριν αποσυρθεί από την ενεργό πολιτική, διατηρώντας, την ηχηρή και επιδραστική του δημόσια παρέμβαση, στην επιταγή της καταλλαγής και της συμφιλίωσης.

«Έζησε μια ζωή με πάθος και ένταση. Υπηρέτησε με συνέπεια και πάθος τις αξίες τις ελευθερίας και της δικαιοσύνης, μα πάνω από όλα την ενότητα των Ελλήνων», υπογράμμισε αποχαιρετώντας τον ο Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, σημειώνοντας ότι ο Μίκης Θεοδωράκης «μετέτρεψε τη μουσική από ατομική εμπειρία σε πρόσταγμα για συλλογική δράση».

Μυείται στη μουσική, στις επαρχιακές πόλεις όπου μετατίθεται ο δημόσιος λειτουργός πατέρα του, χάρη στο ορθόδοξο λειτουργικό μέλος, που ακούει από τη γιαγιά του, αλλά και από κληρικούς στις εκκλησίες, όπου μάλιστα ψάλλει. Τη μαθητεία του στο Ωδείο Αθηνών θα διαδεχθούν οι σπουδές στο Παρίσι. Η

δημιουργική του πορεία, χαρακτηρίζεται από την υπέρμετρη παρορμητικότητα στη μελωδία, την κατίσχυση ενός σαρωτικού συναισθήματος έναντι του ορθολογισμού και από την σύνθεση του μελωδικού πλούτου με το αγωνιστικό περιεχόμενο. Η δύναμη των μελωδιών του Μίκη, σε διαστάσεις ενίοτε επικές, όπως ίσως σε κανέναν άλλον σύγχρονο συνθέτη μας, υποκρύπτει την πάτρια κληρονομιά του βυζαντινού μέλους, του δημοτικού τραγουδιού, του ρεμπέτικου, και των δυτικών επιρροών, με το άνοιγμα της μουσικής στις μάζες και τη μελοποίηση υψηλής ποιότητας ποίησης.

Προσωπικότητα αστείρευτη, μοναδικός και καθηλωτικός αφηγητής αλλά και δόκιμος τεχνίτης του λόγου, Από το Για την ελληνική μουσική και τη Μουσική για τις μάζες έως Το Χρέος, ημερολόγια 1967-70, 1970-74, τη Μαχόμενη Κουλτούρα και, βεβαίως, τη χειμαρρώδη αυτοβιογραφία του Οι δρόμοι του Αρχάγγελου. Μας κατέλειπε έναν τεράστιο όγκο γραπτών, που αποτυπώνουν με ενάργεια, αλλά και αγωνία, τις καλλιτεχνικές, τις πολιτικές και τις κοινωνικές αναζητήσεις του, σχεδόν πάντοτε συμπλεκόμενες. Ένα corpus κειμένων, που επιβάλλεται να μελετηθεί εκ νέου σε συσχέτιση με τη δημιουργία και τη δράση του».